

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr. K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr. H. A. van Andel, Solo; Dr. R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr. Henry Beets, Grand Rapids; Dr. H. Bergema, Karoeni; Dr. F. A. den Boeft, Rotterdam; Dr. E. T. v. d. Born, Heemstede; Mr. A. Bouman, Rotterdam; Dr. B. ter Brugge, Almelo; Dr. K. J. Cremer, Kampen; Mevr. W. Cremer-de Vries, Kampen; Dr. R. J. Dam, Kampen; Dr. A. C. Drogenboud, Dordrecht; Dr. D. van Dijk, Groningen; Drs. D. J. Galle, Kampen; Mevr. G. Gilhus-Smitskamp, Mijdrecht; Dr. J. H. Hagenbeek, Zwolle; Dr. J. van Herken, Ermelo; Dr. B. Holwerda, Amersfoort; A. Janse, Biggeloerke; Dr. P. Jasperse, Leiden; Dr. J. Kapteyn, IJmuiden; Dr. G. Keizer, De Steeg; Dr. B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr. J. L. Koole, Vreeland; Dr. E. D. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr. J. v. d. Linden, Poerworedjo; Dr. S. O. Los, 's-Gravenhage; Mevr. C. E. Th. Luijkenaar-Francken-Schreuder, Rotterdam; Dr. F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr. H. Mulder, Deventer; Dr. S. J. Popena, Amersfoort; Dr. A. Ringnalda, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr. G. K. Schoep, 's-Gravenhage; Dr. R. Schippers, Wansverd; Dr. J. Smelik, 's-Gravenhage; Dr. H. Smilde, Groningen; Drs. H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr. N. Streefkerk, Wollega; D. Stroo, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr. C. v. Til, Philadelphia Pa.; Dr. C. Veenhof, Haarlem; Drs. M. B. v. 't Veer, Groningen; Dr. J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr. D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr. M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr. F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr. J. de Vries, Tilburg; Dr. H. J. Westerink, Leiden; Dr. D. K. Wielenga, Capelle a. d. IJssel; Mr. J. A. de Wilde, 's-Gravenhage; Dr. S. U. Zuidema, Solo.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr. K. SCHILDER, Vloddijk 101, Kampen.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes.
Telefoon No. 2424 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f.250 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f.750 en voor Ned.-Indië f.6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f.0.15.

INHOUD: Hoofdart.: De navolging van Christus, III. — Uit de Schrift: Het waarachtige licht, Joh. 1:9. — Kerkelijk leven: Academisch statuut tegenover Ficties van Academici. De pluriformiteit en de synode van 1920. Onevenredige banding. Zendingarbeid door vrouwelijke krachten, III. Scheuring in Amerika. Hulp opleiding predikant Argentinië. „Pluriformiteit” — enkele Herinneringen. — Even parkeer: Menschen-kennis. — Het boek v. d. week: Europa en de Oosterse ziel, II. — Geestelijke adviezen: Velerlei misvatting, II. — Opvoeding en onderwijs: Ons leerplan. — Perschoon. — Correspondentie. — Kerknieuws. — Bijlage: Heideb. Catechismus, II, blz. 9-16.

HOOFDARTIKEL

De navolging van Christus.

III.

De vraag is nu, op welke wijze Christus, wanneer Hij den eisch tot navolging stelt, als Leidsman wil fungeren en hoe dus in verband daarmee aan dien eisch moet worden voldaan.

Het antwoord op deze vraag is niet moeilijk te vinden. Het ligt duidelijk gegeven in een uitspraak van Christus zelf, (Matth. 16:24), één van Zijn volgelingen (Joh. 6:68), en één van Zijn tegenstanders (Joh. 12:19).

In Matth. 16:24 lezen we: „Toen zeide Jezus tot Zijn discipelen: Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volge Mij.”

De Heere heeft dit gezegd, toen Hij als Leeraar, als Profeet door één van de discipelen was tegengesproken en lastig gevallen. Nadat Hij bij monde van Petrus door de discipelen was beleden als de Christus, de Zoon des levenden Gods, was Hij begonnen Zijn discipelen rechtstreeks te spreken van Zijn aanstaand lijden en sterven en opstanding. Hij had dezen kruisweg, dezen lijdensweg den discipelen laten zien als de weg, door God bepaald, door God aan Hem opgelegd. Want „het betaamde Hem, om welken alle dingen zijn en door welken alle dingen zijn, dat Hij vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen”.

Toen had Petrus daartegen protest aangeteekend. Hij had den Heere, gelijk de satan dat indertijd in de woestijn ook getracht had, van dien weg willen terughouden. Want die door God bepaalde, bij God noodzakelijke weg, strookte niet met zijn verwachtingen. Scherp had de Heere hem afgewezen met hem satan te noemen en te zeggen: „gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der menschen zijn.”

En hierbij aansluitend spreekt Christus de boven geciteerde woorden. En ze zijn dan duidelijk. De situatie is immers eenigszins gelijk aan die, waarvan melding wordt gemaakt in Johannes 6. Toen de Heere een rede, hard om te hooren, gehouden had, wandelden velen niet meer met Hem!

Zoo zegt nu de Heere hier, dat ze maar goed moeten weten, wat ze willen. „Wie achter Mij wil komen”, d.i. wie zich bij Mij vervoegt, belijdend, dat Ik de Zoon des levenden Gods ben, die verloochene zichzelf, d.i. zal van de door hem zoo liefkoosde ideeën over Mij als Messias moeten opgeven en zich laten onderwijzen door voor het vleesch wel „harde redenen”, maar waarin de „dingen, die Gods zijn”, worden geopenbaard; en neme zijn kruis op, d.i. het kruis, dat aan dit discipel zijn verbonden is; „en volge Mij”, d.i. stelde zich dan ook onder Mijn leiding. Een discipel moet niet probeeren zelf de leiding te nemen. Petrus mag niet weer probeeren Mij te beheerseren.

Dit volgen dus en daar gaat het nu maar om, beteekent in die bepaalde situatie wel allereerst een gewoon bij den Heere blijven en met Hem mee, achter Hem aanloopen, maar daarna lag dan toch ten grondslag, dat zij Hem erkenden als Messias, naar wien ze, naar het woord van Mozes, hadden te hooren.

Zoodat het duidelijk is, dat Christus Zijn leidersfunctie waarneemt door te leeren, te onderwijzen. Christus volgen wil dan ook vooral zeggen: Zijn woord als richtsnoer nemen.

Dat hebben de discipelen zelf ook heel goed geweten. Bewijs daarvoor is wat we Petrus hooren zeggen in Joh. 6:68. Omdat de leer van Jezus zoo hard was om te hooren hadden velen zich van Hem afgekeerd. Ze gingen weer naar huis, naar hun werk en ze waren niet van plan weer contact met Christus te zoeken.

Wanneer dan de Heere Zijn discipelen op de proef stelt en vraagt: „wilt gijlieden ook niet heengaan”, dan luidt het antwoord van Petrus: „Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens en wij hebben geloofd en bekend, dat gij zijt de Christus de Zoon des levenden Gods”.

Dat zij bij Hem bleven was dus te zien als geloofsbelijdenis nangaande Jezus van Nazareth als de Christus Gods, maar tevens was dit een zich stellen onder Zijn opzicht, een volgen van Zijn onderwijs, een zich laten leeren door Christus als hoogsten profeet.

Ten slotte wijs ik op Joh. 12:19. „De Farizeërs dan zeiden onder elkander: ziet gij wel, dat gij gauch niet vordert? Zie, de geheele wereld gaal Hem na.”

Daarmede bedoelen ze natuurlijk niet maar, dat Israël in rep en roer raakt, dat vlekken en dorpen en steden bij wijze van spreken leeg loopen, omdat ze allemaal Jezus van Nazareth willen hooren.

De bijzonder groote toeloop van de schare was veroorzaakt door het teeken, dat de Heere had gedaan. Lazarus was opgewekt uit den dood. De schare was daarvan diep onder den indruk. En nu vreezen de Farizeërs, dat ze Jezus Christus zullen erkennen als Messias, als Leidsman van Israël, dat ze zich zullen stellen onder Zijn leiding en dat de teugels hun uit de hand zullen glijpen. Ze hadden dan ook wel reden om dat te vreezen. Want met het zeggen: „Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt”, had Christus Israël willen wegvoeren uit de school der Farizeërs en Schriftgeleerden, opdat Israël Zijn onderwijs zou volgen, bij Hem op school zou gaan.

Dus is er tusschen de navolging van God en de navolging van Christus deze overeenstemming te constateeren, dat in beide gevallen geëischt wordt een geloovig volgen van het onderwijs van God of van Christus en een gaan in den weg, die in dat onderwijs gewezen wordt.

Staat dit vast, dan moet hier antwoord gegeven worden op reeds eerder aangewezen vragen, n.l.: Sluit de navolging van God die van Christus niet uit? Heft de eene eisch de andere niet op? En dan tevens: als dit niet het geval zou zijn, welk verband is er dan tusschen de navolging van God en de navolging van Christus?

Wat de eerste vraag betreft, hebben de leidslieden der Joden zonder aarzeling geantwoord, dat beide eischen tegenover elkander stonden en elkander uitsloten. Volgens hen liepen volgelingen van Jezus van Nazareth van achter God weg. Want zij geloofden niet, dat Hij door God gezonden en van God uitgegaan was. En daarmede staat of valt het recht van Christus om navolging te eischen.

Vandaar dan ook, dat de toenmalige leidslieden van Israël alles in het werk hebben gesteld om te bewijzen, dat Jezus in Zijn onderwijs in conflict kwam met Mozes, die algemeen erkend werd als

Geen twijfel aan het bezegelde.

Oordeel nu zelf, of gij recht hebt aan de Heide Gods ten opzichte van u zelf en aan de gewilligheid van Christus om ook uwe Zaligmaker te zijn te twijfelen. Zulk een twijfel wordt dubbel schuldig bij al de getuigen van de wonderen, alle gedachten te boven gaande genade Gods, die het Woord voor ons oprecht: David, die zich voor God en menschen tegewierp in de schandelijkste zonden; Paulus, die zich den grootste aller zondaren noemde; de moordenaar aan 't kruis, die met bloedbeslechte handen voor de Paradijspoort stond en die binnengelaten werd. Van waar zoudt gij toch het recht hebben, om aan zóó rijk gedaan en zóó heerlijk bezegeld aanbod van genade te twijfelen?

Bezegeld — is het dat niet ook aan u?

Ja, dat is het. In uw Doop.

Dr. K. FERNHOOT.

„De Reformatie”, 18 December 1924.

de groote profeet. Uit het verloop van dit conflict wordt nu wel allereerst duidelijk, dat op zichzelf de eisch tot navolging, zooals die door God wordt gesteld, niet noodzakelijk den eisch van Christus buitensluit. Of de eene eisch de andere uitsluit, hangt dan immers alleen af van de vraag, welke positie Christus bekleedt en bekleedt. Heel die twist is geweest over het antwoord op de vraag of Jezus van Nazareth de door den Vader verordeneerde en gezalfde hoogste profeet en leeraar was of niet. Was Hij van boven of van de aarde, sprak Hij het door Hem ontvangen Woord Gods of sprak Hij „uit Zijn eigen hart, was Hij gezondene des Vaders of was Hij uit zichzelf erop uitgegaan, — voor deze vragen zag Israël zich gesteld bij den oproep tot navolging, die van Christus uitging en er werd door de beroeps-theologen en heel het volk druk over gediscussieerd. Op die discussie ga ik natuurlijk niet in, omdat wij allen gelooven en belijden dat Jezus Christus de gezondene des Vaders is. (Zondag 12 van den Catechismus).

Maar dan moet Hij ook als zoodanig worden gevolgd. Alleen dan staan voor ons de beide eensluidende eischen van God en van Christus niet naast elkaar of tegenover elkaar, omdat de beide Eischers, God en Christus, niet los van elkaar, noch tegenover elkaar opereeren. Zij trachten niet elkander opzij te dringen, integendeel: er is een samengaan tusschen die beiden, er is een innig verband tusschen hen. Zoodat er ook het meest nauwe verband tusschen de navolging van God en die van Christus te constateeren is, zoo nauw, dat de eene zonder de andere niet zijn kan. Jezus Christus toch heeft juist als hoogste profeet en leeraar de zaak van de navolging Gods bepleit en behartigd. Niemand kan dan ook God navolgen dan alleen door Christus na te volgen.

Het is mijn bedoeling niet de navolging van God breeder te bespreken. Daarom trek ik uit het voorafgaande alleen deze conclusie: wie de navolging van Christus bepleiten en zelf betrachten wil, heeft zich rekenschap te geven van de positie, waarin Christus door den Vader is gezet. En dan mag Christus' profetisch ambt niet over het hoofd worden gezien. Zooals dat b.v. geschiedt door de meeste aanhangers van de zgn. Buchmanbeweging. Wel spreken zij steeds van „leiding en geleid worden”, ja, als men hen hoort, ontkomt men niet aan den indruk, dat zij zichzelf presenteren als de navolgers van Christus bij uitnemendheid. Maar hun beweringen zullen moeten worden getoetst aan de Schrift.

Nu zeggen zij, dat de leer hun weinig interesseert. Het komt maar op het leven aan. Belijdenisvragen hebben hun belangstelling niet, neen, als we maar in het leven navolgers zijn van Christus.

In het licht van het voorafgaande is hun oordeel gered: „zij verloochenen metterdaad Jezus Christus als Leidsman, hoewel zij Zijns met den mond roemen”. Want: